

anmeldes, hvorhos det dræbte Dyr bør obducerees, for at Factum derved kan konstateres. For Undladelse af at gjøre Anmeldelse vil imidlertid en Mulct af 2 Rd. formeentlig være tilstræffelig.

ad e. De her givne Regler, angaaende Erstatning for de ved Bid af en gal Hund lidte Tab, Lyde eller Sygdom, ere optagne fra Pl. 1815 § 3 og ere iøvrigt overeensstemmende med Lovgivningens almindelige Grundsatninger.

ad f. I dette Affint, der svarer til Pl. 1815 §§ 4—5, ere efter Sundhedscollegiets Forslag adskillige af de der foreskrevne Bestemmelser udeladte som overflødige, saasom Forskriften om dagligt Lægetilsyn, daglig Indberetning om Patientens Tilstand, Opbrændelse af hans Gang og Sengklæder m. m. Derimod mangler i de nævnte Paragrapher en Bestemmelse om Afgang til fri Lægebehandling, hvilket man maa ansee for at være af særdeles Bigtighed; naagt denne Sygdom ikke antages at kunne smitte fra Menneffe til Menneffe, formenes dog Bestemmelserne i Frdn. af 17de April 1782, navnlig §§ 1—4 samt 8 og 9, med de fornødne Forandringer for dennes Vedkommende, at ville kunne anvendes her, hvorhos man har formeent, at det bør gjøres ethvert Sygehuus til Pligt, naar det forlanges, at optage saadanne Patienter.

ad g. Bestemmelsen i Pl. 1815 § 7 om, at et bidt Kreatur ikke maa anvendes til Føde for Menneffer eller Dyr, er her efter Sundhedscollegiets Forslag indskrænket til at gjælde om Creaturer, der have været angrebne af Hundegalskaben. Hvad angaaer Straffen for Overtrædelse heraf, da har man troet, foruden at udelade den i Placaten foreskrevne Fængselsstraf, endvidere at burde betydeligt nedfatte Mulcten, navnlig dens Minimum.

ad § 15.

Om end Omsætningen af Huusdyr i en større Deel af Landet for en længere Tid ganske vil standse ved den heromhandlede Forholds-

regel, maa denne dog ansees for et saa hensigtsmæssigt Middel til at modvirke smittsomme Sygdommes Udbredelse, at hin Mislighed ikke herimod bør komme i Betragtning. Den omhandlede Foranstaltning vil imidlertid dog stedse være af en saa indgribende Natur, at dens Sværksættelse ikke bør beroe paa de locale Dyrrigheders eget Skjon, men derimod stedse gjøres afhængig af Ministeriets Sanction.

Forøvrigt har man ikke troet, at nogen af de i Loven omhandlede Sygdomme bør være undtagen fra denne Bestemmelse, om den end ikke er af lige Bigtighed med Hensyn til dem alle.

ad §§ 16—17.

Ved den i den første af disse Paragrapher indeholdte Bestemmelse, angaaende hvo der skal bære Omskostningerne ved de Foranstaltninger, der træffes i Anledning af smittsomme Sygdomme blandt Huusdyrene, er man gaaet ud fra, at det, om end Grændsen paa flere Punkter kan være vanskelig at drage, bør sættes som den almindelige Regel, der navnlig ogsaa bør gjælde om Snive, og hvorved saaledes Bestemmelserne i Frdn. af 28de November 1806 §§ 16—17 tildeels blive forandrede, at Alt, hvad Dyrslagen foretager, ikke blot efter det Offentliges Requisition, men tillige i det Offentliges Interesse, ogsaa maa blive at betale af det Offentlige, og navnlig paa den i § 17 foreskrevne Maade, men at derimod det, der i alt Fald nærmest foretages til Fordeel for Cieren, bliver at betale af denne. Hertil maa henregnes Alt, hvad der henhører saavel til Dyrenes Guur som til deres Røgt, altsaa ogsaa Ansættelse af egne Dypassere og Benyttelse af egne Staldrequister ved de syge Dyr (sfr. Udskæts § 5 Nr. 3) saavel som Renningen af Stalde m. v. og de bøde Dyrs Nedgravning (sfr. § 5 Nr. 6 og 8).

Da den i Frdn. af 28de Novbr. 1806 § 17 fastsatte Godtgjørelse for Dyrslagen af 1 Rd. daglig ikke længer er passende til Forholdene, er den i den sidste Paragraph foreslaaet til 2 Rd. 3 Mk. daglig foruden fri Befordring.